

Sygn. akt VI Ka 146/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Tekieli

Protokolant Małgorzata Pindral

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Zbigniewa Jaworskiego

po rozpoznaniu w dniu 6 maja 2014r.

sprawy R. B.

oskarżonego z art. 178a § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubaniu VII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Lwówku Śląskim

z dnia 22 stycznia 2014 r. sygn. akt VII K 635/13

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. B. w ten sposób, że w opisie czynu przyjmuje, iż oskarżony kierował samochodem w stanie po użyciu środka odurzającego oraz substancji psychotropowej wskazanej w opisie;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 146/14

UZASADNIENIE

R. B. oskarżony został o to że:

w dniu 11 października 2012 r. w G. w powiecie (...) będąc pod wpływem środka odurzającego oraz substancji psychotropowej – według przeprowadzonego badania krwi w próbce stwierdzono 1,5 ng tetrahydrokanabinolu ((...)) oraz 26 ng metamfetaminy w 1 mililitrze krwi – kierował na drodze publicznej samochodem marki M. o nr rej. (...)

tj. o czyn z art.178a § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Lubaniu VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Lwówku Śląskim wyrokiem z dnia 22 stycznia 2014 r. w sprawie VII K 635/13

I. oskarżonego R. B. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku precyzując, że kierował po drodze publicznej samochodem marki M. o nr rej. (...) oraz przyjmując, że czyn ten stanowi wykroczenie z art. 87 § 1 k.w. i na podstawie art.87 § 1 k.w. wymierzył mu karę 1500 zł. grzywny;

II. na podstawie art. 87 § 3 k.w. w zw. z art.29 § 1 i 2 k.w. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat;

III. na podstawie art. 82 § 3 k.w. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary grzywny dzień zatrzymania tj. 27.09 2013 r. przyjmując że jest on równoważny grzywnie w kwocie 200 zł.;

IV. na podstawie art. 29 § 4 k.w. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonego zakazu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 27.09.2013 r.

V. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 92,50 zł. i na podstawie art. 3 ust.1 Ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył mu opłatę w kwocie 150 zł.

Apelację od tego wyroku złożył Prokurator Rejonowy w Lwówku Śl. zarzucając obrazę prawa materialnego – art.178a § 1 k.k. i art. 87 § 1 k.w. poprzez przyjęcie iż przypisany oskarżonemu i opisany w części wstępnej wyroku czyn polegający na prowadzeniu pojazdu mechanicznego pod wpływem środka odurzającego i substancji psychotropowej stanowi wykroczenie z art. 87 § 1 k.w. , aczkolwiek ustalony w wyroku opis czynu oskarżonego jednoznacznie wskazuje na wyczerpanie przez oskarżonego znamion czynu stypizowanego w art.178a § 1 k.k., co winno skutkować przyjęciem przez Sąd iż czyn stanowi przestępstwo określone w tym przepisie. Skarżący wniósł o uchylenie orzeczenia w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Aczkolwiek zarzut apelacji nie był pozbawiony racji, to jednak sformułowany w niej wniosek o uchylenie wyroku był zbyt daleko idący.

Analizując zarzut apelacji, a zwłaszcza jego uzasadnienie nie sposób nie zauważyć swoistej sprzeczności w argumentacji skarżącego. Z jednej strony treść zarzutu i pierwsza część uzasadnienia zdaje się wskazywać że skarżący nie kwestionuje iż oskarżonemu w realiach niniejszej sprawy można było przypisać jedynie kierowanie samochodem po użyciu środka odurzającego oraz substancji psychotropowej w rozumieniu art.87 § 1 k.w., eksponuje natomiast sprzeczność pomiędzy tą kwalifikacją prawną a przyjętym opisem czynu „który to opis w praktyce pozostał taki sam jak ten znajdujący się w akcie oskarżenia” i z tego powodu domaga się uchylenia wyroku. W drugiej części uzasadnienia apelacji skarżący polemizuje jednak z ustaleniami Sądu I instancji, że oskarżony nie prowadził auta pod wpływem środka odurzającego oraz substancji psychotropowej w rozumieniu art.178a § 1 k.k., lecz po użyciu tych środków zgodnie z treścią wyżej wymienionego przepisu kodeksu wykroczeń. W związku z powyższym Sąd Okręgowy stwierdza co następuje.

Każdy Sąd rozpoznający konkretny przypadek o czyn polegający na prowadzeniu pojazdu w stanie znajdowania się pod wpływem lub po użyciu substancji odurzającej musi nie tylko stwierdzić istnienie takiego środka w organizmie osoby kierującej pojazdem, ale również określić czy wpłynął on na jej zachowanie w sposób analogiczny jak w przypadku znajdowania się w stanie nietrzeźwości. Dopiero po takim ustaleniu możliwe staje się przypisanie sprawcy dodatkowego znamienia kwalifikującego w postaci znajdowania się „pod wpływem” środka odurzającego. Stan „po użyciu” środka odurzającego jest równoznaczny jedynie ze znajdowaniem się tego środka w organizmie, co nie oznacza jeszcze realnego wpływu zażytego środka na zdolności psychomotoryczne kierowcy. Prowadząc ocenę zaburzeń zdolności psychomotorycznych wobec dysponowania tylko badaniem krwi wskazującym stan stężenia środka należy odwołać się do dowodów opisujących wygląd sprawcy, pozwalających na ustalenie sposobu jego zachowania itp. (zob. postanowienie SN z 31.05.2011 r. V KK 398/10, LEX nr 848186; wyrok SN z 4.10.2013 r. IV KK 136/13 LEX 16/2014). Takich ustaleń dokonał Sąd I instancji w niniejszej sprawie - o czym świadczy treść pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku (str. 3 – 4 uzasadnienia, k.113 – 113 odwrot akt) – dochodząc na ich podstawie do przekonania że oskarżonemu R. B. można było przypisać jedynie czyn wyczerpujący ustawowe znamiona wykroczenia z art. 87 § 1 k.w. Ocenę tą Sąd Okręgowy akceptuje nie podzielaając w tym zakresie stanowiska zawartego w apelacji, argumentowanego poza sformulowanym zarzutem.

Rację ma natomiast skarżący że w zaskarżonym wyroku zachodzi sprzeczność pomiędzy opisem czynu a przyjętą kwalifikacją prawną zachowania się oskarżonego, skoro w pkt.I części dyspozytywnej Sąd I instancji co do zasady odwołał się do opisu czynu z części wstępnej (będącej odzwierciedleniem zarzutu z aktu oskarżenia) gdzie mowa jest o kierowaniu przez oskarżonego samochodem „pod wpływem środka odurzającego oraz substancji psychotropowej”. Tą sprzeczność można było jednak wyeliminować zmieniając zaskarżony wyrok w zakresie opisu przypisanego oskarżonemu wykroczenia, bez konieczności wydawania orzeczenia kasatoryjnego.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. B. w ten sposób że w opisie czynu przyjął iż oskarżony kierował samochodem w stanie po użyciu środka odurzającego oraz substancji psychotropowej wskazanej w opisie. W pozostałej części Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Na podstawie art. 624 §1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. mając na uwadze względy słuszności Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.